

A TIHANYI VISSZHANG

A hegyek csodaszép, aranyhajú tündére, Tihany, minden este leterelte aranygyapjas kecskéit a tóra, itatni. Amíg a kecskéi ittak, a szépséges tündér leült egy parti sziklára, és énekelt. A hegytetőről gyönyörködve hallgatták énekét az óriások, és barlangok odúiban abbahagyták szorgos munkáikat a törpék.

Balaton, a vizek ura, a tó mélyében élt, hínárból szőtt sátrában, melynek oszlopait a drágagyöngyök ezrei díszítették. Balaton egyetlen fia, aki ott élt apjával a vizek mélységében, valahányszor meghallotta Tihany énekét odafönt, fölemelkedett a felszínre, hogy közelebből hallhassa a csodálatos hangot.

– Ne figyelj Tihany csalogató hangjára, édes fiam – figyelmeztette Balaton a fiát. – A hegyek tündére és a vizek ura nem illenek össze. Ha magadba szívod a hegyek mérges levegőjét, beteg leszel!

Gőgös teremtés volt Tihany, s amikor rájött, hogy éneklő hangját szerte a hegyekben mindenki a világ legszebb hangjának véli, elhatározta, hogy nem pazarolja azt többé esténként a tó partján, hanem csak akkor énekel az óriásoknak és törpéknek, ha azok gyémánttal fizetnek minden dalért. Lent a tó mélységes mélyén Balaton egyetlen fia megbetegedett. Kérlelte apját:

– Hadd halljam még egyszer Tihany szépséges hangját, bizonyára meggyógyulok Tőle!

Vén Balaton összegyűjtött egy ladikra való igazgyöngyöt és amikor este Tihany lejött kecskéit itatni a tó partjára, fölvitte hozzá a kincseket.

– Neked hoztam mindezt, leányom – mondta Balaton a tündérnek –, és csak azt kérem érte cserébe, hogy énekelj szegény beteg fiamnak.

Tihanynak tetszettek a gyöngyök, és énekelt értök. De attól kezdve minden este fel kellett jöjjön Balaton a tó mélyéről egy zsákra való kincsel, mert ajándék nélkül a fősvény Tihany még csak a száját sem nyitotta ki. Végül is Balaton minden kincse kifogyott. Hiába könyörgött a szép tündérnek, hiába kérlelte, Tihany nem énekelt többé. Még az se hatotta meg, hogy vén Balaton fia meghal odalent a mélyben, ha nem hallja többé a szép tündér énekét.

S Balaton fia meghalt. Sírtak az óriások, zokogtak a törpék, és a tó fiatal urát eltemették mélyen a Badacsony hegyébe. Azóta van a Badacsonynak koporsó formája.

A vizek ura nem felejtette el a szép tündér szívtelenségét. Bosszúja rettenetes volt.

Mindaddig Balaton tavának sima tükre a kék eget tükrözte csupán, a napot, a holdat meg a csillagokat. De ettől a naptól kezdve valahányszor a vizek ura meglátta odafönt a Badacsony koporsóját, eszébe jutott gyásza és fájdalma, s haragjában felkavarta a tó vizét.

Egy este haragos hullámai zúgva, tajtékozva csaptak föl a sziklaösvényre, hol a szép Tihany hajtotta itatni aranygyapjas kecskéit. Egy roppant hullám elkapta a kecskéket, lesodorta őket a tóba, s vén Balaton megfojtotta valamennyit haragos bosszújában. A megrémült Tihany egy közeli barlangba menekült a hullámok csapásai elől, de vesztére tette ezt! Nagyot rázkódott Balaton odalent, s rázkódásától megmozdult a hegy is, és sziklagörgeteggel temette be a barlang száját, befalazva örök időkre a szívtelen Tihanyt.

Vén Balaton átkot vetett a szépséges tündérre:

– Büntetésből, amért oly fősvény voltál hangoddal, mostantól kezdve bárki is szóljon hozzád, hétszer ismételd meg minden szavát!
A tihanyi visszhang ott van ma is, sziklabörtönében, és gyönyörű hangja engedelmesen ismételi minden szót. A Balaton, Európa legnagyobb tava néha haragra gerjed még ma is. Kék színe ilyenkor haragos zöldre fordul, és roppant hullámok nyargalnak fölötte egyik partjától a másikig. Vihar után találni lehet a parton megkövesedett kecskekörmöket. Tihany aranyszőrű kecskéinek körmei azok.